

1

Automobilis buvo be jokių skiriamųjų ženklų, niekuo neypatingas kelelių metų senumo amerikietiškas sedanas, bet juodos padangos be baltos šoninės juostos ir trys jame sėdintys vyrai nepaliko abejonių, kokia tai mašina. Du iš jų, įsitaisę priekyje, vilkėjo mėlynas uniformas. Trečiasis, gale, buvo su kostiumu, augalotas vyras, didumo sulig trobesiu. Pora juodaodžių berniukų, – vienas užkėlęs koją ant gerokai aprrintos oranžinės riedlentės, kitas pasikišęs savąją, ryškiai žalią, po pažastimi, – stebėjo automobilį, sukantį į Estelės Barga poilsio parko aikštelę, paskui susižvalgė.

Vienas tarstelėjo:

– Farai.

Kitas atsakė:

– Šūds. Tikrai.

Nieko daugiau netarę, abu šoko ant riedlenčių ir nuvinguriavo sau. Taisyklė buvo labai paprasta: jei pasirodo farai – metas nešdintis. Juodukų gyvybės irgi vertingos, mokė juos tėvai, bet farams šitas posakis ne visada galioja. Beisbolo aikštėje susirinkusi minia pratrūko džiugiai rėkaloti ir ritmingai pliaukšėti delnais, kai eilė atmušinėti atėjo Flint Sičio „Auksiniams drakonams“, kurie devintojo kėlinio pabaigoje atsiliko vienu tašku.

Berniukai nurūko neatsigrėždami.

2

Pono Džonatano Rico pareiškimas {liepos 10 d. 21.30, apklausą vykdo detektyvas Ralfas Andersonas}

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Suprantu, koks jūs prislėgtas, pone Ricai, tai savaime aišku, bet man reikia tiksliai žinoti, ką jūs šįvakar matėte.

RICAS. Niekad nebegalėsiu išmesti šito iš galvos. Niekad. Turbūt neprošal būtų išgerti piliulę. Galbūt valiumo. Niekad nesu vartojęs nieko panašaus, bet dabar tikriausiai reikėtų išgerti. Širdis, rodos, pašoko iki gerklės, toks jausmas, kad ir liko ten įstrigusi. Jūsų nusikaltimo vietos tyrėjams

derėtų žinoti: jeigu jie ras ten vėmalų, o tikriausiai ras, jie bus mano. Ir visai to nesigėdiju. Bet kas, pamatęs ką nors panašaus, tuojau atsikratytų vakarienės.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Neabejoju, kad gydytojas išrašys jums ko nors, kas padėtų apsiraminti, kai tik mes užbaigsime. Manau, galėsiu padėti jums gauti receptą, bet kol kas man reikia, kad būtumėt kuo blaivesne galva. Tikiuosi, suprantate, ar ne?

RICAS. Taip. Žinoma.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Tiesiog papasakokite viską, ką matėte, ir šiam vakarui pakaks. Ar galėsite tai padaryti, pone?

RICAS. Na, gerai. Šįvakar apie šešias išėjau pavadžioti Deivo. Deivas – tai mūsų biglis. Jis vakarieniauja penktą. Mudu su žmona pavalgome pusę šešių. Šeštą Deivas jau būna pasiruošęs atlikti reikalą numeris vienas ir reikalą numeris du, na, suprantate. Taigi aš einu jo pavadžioti, o Sendė – tai mano žmona – tuo metu suplauna indus. Taip ir dalijamės darbus, kad viskas būtų teisinga. Teisingai dalintis darbus šeimoje labai svarbu, ypač kai vaikai jau suaugę, mes abu laikomės tokios nuomonės. Bet aš jau nuklydau į šalį, ar ne?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Nieko tokio, pone Ricai, pasakokit, kaip jums išeina.

RICAS. Oi, prašau, vadinkite mane Džonu. Negaliu pakęsti „pono Rico“. Yra tokie sūrūs sausainėliai „Ritz“, žinote? Tai štai ir pasijuntu kaip sausainėlis. Mokykloje mane vaikai taip ir pravardžiavo – Sausainiu Ricu.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Aha... Taigi, vedžiojote šunį...

RICAS. Visai teisingai. O paskui, kai jis užuodė stiprų kvapą – mirties kvapą, dabar manau, – man teko abiem rankomis laikyti jį už pasaito, nors Deivas – tik mažas šunelis. Jis veržėsi ten, iš kur sklido kvapas. Tada...

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Palūkėkit, grįžkime trupučiuką atgal. Iš namų adresu Šilkmedžių aveniu 249 jūs išėjote šeštą valandą...

RICAS. Galėjo būti šiek tiek prieš šešias. Mudu su Deivu nusileidome kalvos šlaitu žemyn iki „Gerald’s“, tos kampinės maisto produktų krautuvėlės, kur gali gauti visokių gurmaniškų gėrybių, paskui pasukome į Barnumo gatvę ir ja patraukėme į Fygio parką. Na taip, tą patį, kurį vaikišciai vadina Bybio parku. Jie mano, kad suaugusieji nežino, ką jie šneka, kad nesiklauso, bet mes juk klausomės. Bent kai kurie iš mūsų.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Ar tai jūsų įprastas vakarinis maršrutas?

RICAS. A, kartais patraukiame kur nors į šalį, kad nenusibostų, bet į parką, prieš grįždami namo, užsukame beveik visada, nes ten tiek daug visko, ko Deivas gali prisiuostyti į valias. Yra ir automobilių aikštelė, bet tokiu

vakaro metu beveik visada tuščia, nebent moksleiviai iš vidurinės mokyklos susirenka žaisti teniso. Bet tą vakarą nebuvo nė gyvos dvasios, mat neseniai buvo nuliję, o kortų danga – grunto. Aikštelėje stovėjo vienas vienintelis baltas furgonas.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Kaip jums atrodo, komercinis furgonas?

RICAS. Taip, teisingai. Be langų, tik su dvivėrėmis durimis kėbulo gale. Toks, kokiais nedidelės bendrovės paprastai vežioja savo gerą. Galėjo būti „Ford Econoline“, bet negarantuojau.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. O gal ant jo buvo koks bendrovės pavadinimas? Tarkime, „Semo oro kondicionieriai“ ar „Bobo langai pagal užsakymą“? Kas nors panašaus?

RICAS. Ne, nea. Visai ne. Užtat purvinas buvo kaip reikiant, tą tikrai galiu pasakyti. Ilgokai neplautas. Ir padangos dumblinos, matyt, važiuavęs per lietu. Deivas pauostė padangas, o tada patraukėm žvyruotu takučiu tarp medžių. Sukorėm juo gal kokį ketvirtį mylios, ir Deivas kad pasius skalyti! Ir puolė į krūmus dešinėje pusėje. Tada ir užuodė tą kvapą. Vos neišlupo pavadžio man iš rankos. Bandžiau tempti atgal pas save, bet jis nepasidavė, įsispyrė letenomis į žemę ir vis loja, loja kaip patrakęs! Na, tai aš visai sutrumpinau pavadį, – turiu tokį, kuris išsitraukia ilgas, o prireikus susivynioja, labai patogu panašiais atvejais, – ir nusekiau jam iš paskos. Deivas jau seniai išaugęs iš šunyčio amžiaus ir nebepuldinėja paskui kiekvieną voverę ar burunduką, tad pamaniau, bene meškėną bus užuodęs. Jau ketinau parsitempti jį atgal, nesvarbu, nori ar ne, šunims reikia žinoti, kas yra viršininkas, bet kaip tik tada ir pastebėjau pirmuosius kraujo lašus. Ant beržo lapo, maždaug man sulig krūtine, tad, manyčiau, gal kokios penkios pėdos nuo žemės. O šiek tiek toliau, žiūriu, dar vienas lašas ant kito lapo, o dar kiek toliau ant krūmo – jau ir tiškalas, visa dėmė. Dar raudono, dar šlapio kraujo. Deivas ją apuostė, bet veržėsi eiti toliau. Ir tada, ak taip, kol nepamiršau. Taigi, tada išgirdau, kaip man už nugaros kažkas užkūrė automobilio variklį. Gal ir nebūčiau atkreipęs dėmesio, tik kad labai jau garsiai sugriaudėjo, lyg būtų prakiurdintas duslintuvas. Tiesiog sudrioksėjo, suprantat, ką noriu pasakyti?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Aha, suprantu.

RICAS. Negaliu prisiekti, kad tikrai sudrioksėjo baltasis furgonas, o tuo pačiu keliu atgal nėjau, tad nemačiau, ar jau buvo nuvažiuavęs, bet galvą gulda, ten jis ir užblerbė. Ar jūs suprantat, ką tai reiškia?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Sakykit, ką, jūsų manymu, tai reiškia, Džonai.

RICAS. Ogi tą, kad jis galbūt mane stebėjo. Žudikas. Tūnojo krūmuose ir stebėjo mane. Vien pagalvojus apie tai šiurpas ima. Turiu galvoj – da-

bar. O tada visą dėmesį buvau sutelkęs į tuos kraujo lašus. Ir dar reikėjo nulaikyt Deivą, taip tampėsi, maniau, ranką išners. Iš tiesų vis labiau ėmė baimė, nė kiek nesigėdiju prisipažinti. Nesu koks stambulis ir, nors stengiuosi palaikyti sportinę formą, vis dėlto jau septintą dešimtį skaičiuoju. Bet net ir dvidešimties nebuvau kažin koks peštukas. Tik, na... juk turėjau pažiūrėti... gal ten kas sužeistas, ar ką.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Labai pagirtinas elgesys. Kiek galėjo būti valandų, kai tik pastebėjot tą kraujo pėdsaką?

RICAS. Į laikrodį nepažiūrėjau, bet, manyčiau, dvidešimt po šešių. Gal dvidešimt penkios. Leidau si Deivo tempiamas, tik pasaitą visai sutrumpinau, kad pats galėčiau prasibrauti per šabakštiną ten, kur jis savo trumpomis kojomis tiesiog nerdavo po šakomis. Juk žinote, ką sako apie biglius: aukšto tono, žemo stoto. O skalijo jis tiesiog užsiskalydamas. Ir pagaliau išnirome į tokią nelyg laukymę... na, nežinau, tokį kampelį, kur, sakytum, įsimylėjėliai galėtų sutūpti kiek pasiglamžyt... Per patį vidurį – granto suoliukas, visas kruvinas. Baisybė kraujo. Po juo telkšo klanas... dar daugiau. O prie suoliuko ant žolės tysojo kūnas... Tas vargšas berniukas. Galva buvo pasukta į mane, akys atmerktos, o kaklas... kaklo tiesiog nebebuvo. Tik žiojinti raudona skylė. Mėlyni džinsai ir apatinukės buvo nusmukti iki pat čiurnų... ir aš pamačiau... man atrodo, tai buvo nulaužta šaka... kyšanti iš jo... iš jo... na, žinot.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Žinau, bet man reikia, kad pasakytumėt protokolui, pone Ricai.

RICAS. Jis gulėjo kniūbsčias, o šaka stirksojo jam iš užpakalio. Ta irgi kruvina. Tai yra, šaka. Dalis žievės nulupta, ant jos buvo delno atspaudas. Mačiau tą aiškiai kaip šviesią dieną. Deivas jau nebelojo, jis kaukė, vargšas padarėlis, o aš tiesiog nežinau... netelpa galvoj, kaip kas nors galėjo šitaip padaryti. Tikriausiai maniakas. Juk sugausite jį, detektyve Andersonai?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. O, taip. Būtinai jį sugausim.

3

Automobilių aikštelė prie Estelės Barga poilsio parko buvo beveik tokia pat erdvi kaip ir „Kroger“ prekybos centro, kur Ralfas Andersonas su žmona šeštadienių popietėmis važiuodavo apsipirkti, ir šį liepos vakarą – prisigrūdusi sausakimša. Ant daugumos buferių puikavosi „Auksinių drakonų“ komandos lipdukai, kai kurie užpakalinių langų stiklai energingai gerklojo didelėmis raidėmis: MES JUS SUPURTY-

SIM; „DRAKONAI“ SUPLEŠKINS „LOKIUS“; SAUGOKIS, KAP SITI, MES ATEINAM; ŠĖMET – MŪSŲ EILĖ. Nuo aikštės, kurioje jau buvo įžiebtai žibintai (nors dar nė nesiruošė temti), atsklido šūkalojimai ir rimtingas plojimas.

Prie automobilio be skiriamųjų ženklų vairo sėdėjo Trojus Ramadžas, dvidešimt metų išdirbęs veteranas. Iš pradžių jis nuslinko palei vieną prituntintą automobilių eilę į vieną pusę, paskui, važiuodamas palei kitą, tarė:

– Kaskart čia atvažiuavęs susimąstau, kas tokia galėjo būti Estelė Barga.

Ralfas jam neatsakė. Raumenys buvo įtempti, oda užkaitusi, o pulsas kalė taip, kad, regis, artėjo prie grėsmingos ribos. Per daugelį metų jam teko suimti visą pulką niekdarių, bet šitai buvo visai kas kita. Ypač šlykštu. Ir asmeniška. Štai kas blogiausia: tai buvo asmeniška. Jis neturėjo dalyvauti šitame arešte, ir pats tai žinojo, bet po pastarojo biudžeto apkarpyimo Flint Sičio policijos pajėgų sąrašė liko tik trys etatiniai detektyvai. Džekas Hoskinsas kaip tik atostogavo, buvo išsitrenkęs meške-rioti į kažkokį užkaborį anapus toliausių tolių, ir tegul sau prasmenga. O Betsė Rigins, kuri turėtų būti išėjusi gimdymo atostogų, talkins valstybės policijai triūsti prie kito šio vakaro darbo aspekto.

Ralfas nuoširdžiai vylėsi, kad jų nepasiskubinta. Tokius nuogaštavi-mus dar tą pat popietę, per pasitarimą prieš areštą, išsakė Bilui Semiuelsui, Flinto apygardos vyriausiajam prokurorui. Semiuelsas tokioms pareigoms eiti buvo kiek per jaunas, vos trisdešimt penkerių, bet jis priklausė teisingai politinei partijai ir nestokojo pasitikėjimo savimi. Na, užrietusiu nosį gal nepavadintum, bet tikrai iš tų, kurie pirmiau puola veikti, paskui galvoja.

– Vis dar yra likę kablukų, kuriuos pirmiau norėtusi nugremžti, – sakė Ralfas. – Dar nežinom visų bendro paveikslo smulkmenų. Be to, jis sakys, kad turi alibi. Tuo galime nė kiek neabejoti, nebent pats sumanytų nuleisti rankas.

– Jeigu jis pateiks alibi, – atsakė Semiuelsas, – mes jį sutaršysim į skutus. Pats žinai.

Tuo Ralfas nė kiek neabejojo, žinojo, kad įtariamasis nustatytas teisingai, bet jam vis tiek būtų labiau patikę atlikti šiek tiek daugiau tiriamojo darbo, tik tada režti iš peties. Iššniukštinti to šunsnukio alibi skyles, praurbinti jas plačiau, paversti tokio dydžio angomis, kad sunkvežimis pradundėtų, ir tik tada užsegti jam antrankius. Dauguma kitų atvejų toks ir būtų prideramas veikimo būdas. Bet ne šiuo.

– Trys dalykai, – tarė Semiuelsas. – Tu pasiruošęs jiems?

Ralfas linktelėjo. Šiaip ar taip, jam teks dirbti su šituo žmogum.

– Viena, šio miesto žmonės, o ypač mažų vaikų turintys tėvai, persigandę ir įpykę. Arešto jie nori kuo greičiau, kad vėl galėtų jaustis saugūs. Antra, įkalčiai nekelia jokių abejonių. Dar nesu matęs taip tvirtai sukaltos bylos, niekur – nė klibt. Kol kas viskas aišku?

– Taip.

– Gerai. Tad štai – ir trečia. Svarbiausia, – Semiuelsas palinko į priekį. – Kol kas negalime tvirtinti, kad jis yra tai daręs ir anksčiau, – jeigu yra, tikriausiai ką nors iškapstysime, kai tik pasirausime giliau, – bet štai dabar tikrai padarė, po šimts velnių raguotų. Nutrūko nuo šikšnelės. Išsprūdo laisvėn. O kai šitaip atsitinka...

– ...tikriausiai darys tą pat ir vėl, – už jį pabaigė Ralfas.

– Taigi. Iškart po Petersono – nelabai tikėtina, bet nėra ir neįmanoma. Dėl Dievo meilės, juk jis visą laiką su vaikais. Su mažais berniukais. Jei nužudytų vieną iš jų, netekti darbo dar būtų mažiausia mūsų bėda. Mes niekad nebegalėtume sau šito atleisti.

Ralfui jau dabar buvo sunku atleisti sau už tai, kad nieko neįžvelgė anksčiau. Tai buvo visai nelogiška, juk neįmanoma per kieme surengtą vakarėlį, skirtą Mažosios lygos sezono pabaigai paminėti, čirškinant kepsnius ant grotelių pažvelgti žmogui į akis ir perprasti, kad jis planuoja sveiku protu nesuvokiamą nusikaltimą, – puoselėja savo kėslus, ugdo, maitina, stebi, kaip jie bręsta, – bet logikos stoka jausenos nepakeitė.

Ralfas palinko taip, kad atsidurtų bemaž tarp abiejų priekyje sėdinčių policininkų.

– Štai ten, – tarė. – Statyk į neįgaliesiems skirtą vietą.

Atsiliepė pareigūnas Tomas Jeitsas iš keleivio sėdynės:

– Bauda už tai – du šimtai dolerių, viršininke.

– Manau, šį kartą išsisuksim, – tarė Ralfas.

– Pajuokavau.

Ralfas nutylėjo, įprastam policininkų apsižodžiavimui tiesiog neturėjo ūpo.

– Klipatų vietos, ei, ei! – prasižiojo Ramadžas. – Anava, matau net dvi laisvas.

Jis įsuko automobilį į vieną iš jų, visi trys vyrai išlipo. Pamatęs, kad Jeitsas atsegė dirželį, kuriuo buvo perjuosta jo gloko rankena, Ralfas papurtė galvą.

– Bene kuoktelėjai? Tose rungtyne bus susibūrę gal pusanthro tūkstančio žmonių!

– O kas, jeigu jis bėgs?

– Pagausit.

Atsišliejęs į automobilio be skiriamųjų ženklų variklio gaubtą, Ralfas lydėjo žvilgsniu du Flint Sičio pareigūnus, žingsniuojančius link aikštės ir šviesų, link sausakimšų tribūnų – iš ten sklindantys šūksniai bei plojimai vis smarkėjo, vis garsėjo. Sulaikyti Petersono žudiką nedelsiant buvo sprendimas, kurį juodu su Semiuelu priėmė drauge (tegul ir nenoriai). O štai sulaikyti žudiką per rungtynes – tai jau buvo paties Ralfo sumanymas, jo vieno.

Ramadžas atsisuko.

– Eini?

– Ne. Palieku tai nuveikti jums, išdėstykit jam jo teises kuo dailiausiai ir pasistenkit kuo garsiau, tada tempkit čionai. Tomai, kai jau sėsim važiuoti, tau teks užpakalinė sėdynė, kartu su juo. Aš sėdėsiu priekyje su Trojum. Bilas Semiuelas laukia mano skambučio, jis pasitiks mus nuovadoje. Šitas, aišku, iškart atiteks pačiai viršūnėlei. Užtat malonumas jį suimti tenka jums.

– Juk tai tavo byla, – atsiliepė Jeitsas. – Kodėl pats nenori to pislio suimti?

Ralfas atsakė vis dar laikydamas rankas sunertas ant krūtinės:

– Todėl, kad tasai, kuris išprievartavo Frenkį Petersoną medžio šaka ir išplėšė jam gerklę, ketverius metus treniravo mano sūnų: dvejus – pačių mažiausiųjų grupėje ir dvejus – Mažojoje lygoje. Jis rankomis lietė mano sūnų rodydamas, kaip taisyklingai laikyti lazda. Negaliu pats savim pasikliauti.

– Supratau, supratau, – patikino Trojus Ramadžas.

Abu su Jeitsu vėl pajudėjo aikštės pusėn.

– Ir dar... paklauskite, judu.

Tiedu atsigręžė.

– Ten pat ir surakinkit jį antrankiais. Priekyje. Kad visi matytų.

– Taip ne pagal taisykles, viršininke, – tarė Ramadžas.

– Žinau, ir man nusišvilpt. Noriu, kad visi matytų jį išvedamą su antrankiais. Aišku?

Kai abu vyrai nuėjo, Ralfas iš diržo kišenėlės išsitraukė mobilųjį telefoną. Betsės Rigins numeriui buvo priskyręs greitojo rinkimo funkciją.

– Tu pozicijoje?

– Nagi išties. Riogsom priešais jo namus. Aš ir dar keturi iš motorizuotojo būrio.

– Kratos orderis?

- Mano mažame virpančiame kumštuke.
 – Gerai. – Jis buvo benutraukias ryšį, bet dingtelėjo dar kai kas: – Tu jau artigalė, Betse, kada laikas?
 – Vakar, – atsakė ji. – Tad verčiau paspartintum šitą šūdliavą.
 Ir pati nutraukė ryšį.

4

Ponios Arlenės Stenhoup pareiškimas {liepos 12 d. 13.00, apklausą vykdo detektyvas Ralfas Andersonas}

STENHOUP. Ar ilgai užtruks, detektyve?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Ne, visai neilgai. Tiktai papasakokit, ką matėt liepos dešimtosios, antradienio, popietę, ir iškart baigsim.

STENHOUP. Tai gerai. Tad štai, išeinu iš „Gerald’s“ parduotuvės... visada apsi-
perku ten antradieniais. „Gerald’s“ viskas brangoka, bet dabar, kai nebe-
vairuoju, iki „Kroger“ nenujudu. Metai po vyro mirties atsižegnojau nuo
vairavimo ir aš, nebegaliu pasitikėti savo refleksais. Porą kartų spėjau
bumbtelėti. Na, tik groteles įlenčiau, žinot, nieko rimto, bet man užte-
ko ir to. „Gerald’s“ parduotuvė – vos per porą kvartalų nuo mano buto,
kur persikrausčiau pardavusi namą, o gydytojas sako, kad vaikščioti
man naudinga. Na, sveika širdžiai, suprantat. Taigi, išsistumiui vežimaitį
su trim maišeliais, – daugiau kaip trijų maišelių nebeįperku, kainos taip
siaubingai pašokusios, ypač mėsos, nė pati nebežinau, kada paskutinį
kartą ragavau kumpio, – ir tada pamačiau tą vaikiuką, Petersoną.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Jūs įsitikinusi, kad tai tikrai buvo Frenkas Pe-
tersonas?

STENHOUP. O kaipgi, tikrai Frenkas. Vargšas vaikelis, baisu ir pagalvoti, kas
jam atsitiko, bet dabar jis danguje, jo kančios baigėsi. Tokia tat yra paguo-
da. O Petersonų vaikiukai yra du, žinot, abu rudaplaukiai, tokie siaubin-
gai rudi, kaip morkiukai, bet vyresnysis, Oliveris, toks jo vardas, vyresnis
bent kokiais penkeriais metais. Tas laikraštį mums nešiodavo. O Frenkas
turi dviratį, na, vieną iš tų, aukštomis rankenomis ir siaura sėdyne...

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Sėdyne su įrėža, tokias dar bananais vadina.

STENHOUP. Na, apie tai aš nenusimanau, galiu pasakyti tiek, kad buvo ža-
lias, toks ryškus, kaip žalioji citrina, išties klaidios spalvos, o ant sėdynės
buvo lipdukas. Su užrašu „Flint Sičio vidurinė mokykla“. Tik jam jau ne-
lemta lankyti tos vidurinės, ar ne... Vargšas, vargšas vaikiukas.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Ponia Stenhoup, jei norite, padarysime pertraukėlę?

STENHOUP. Ne, ne, norėčiau užbaigti. Man reikia grįžti namo pašerti katės. Visada šeriu ją trečią valandą, jau bus išalkusi. Ir sunerims, kur aš pradinau. Va jei turėtumėt nosinaitę... Aš tokia susijaukusi... Ačiū.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. O lipduką ant Frenko Petersono dviračio sėdynės įžiūrėjote, nes?..

STENHOUP. A, nes jis nesėdėjo ant to dviračio. Varėsi per „Gerald’s“ automobilių aikštelę. Buvo nutrūkusi grandinė, mačiau, kaip velkasi šaligatviu.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Gal atkreipėt dėmesį, ką jis vilkėjo?

STENHOUP. Trumparankovius marškinėlius su kažkokia roko grupe. Nežinau aš tų roko grupių, negaliu pasakyti kokia. Atleiskite, jei tai svarbu. Ir dar buvo užsidėjęs „Rangers“ kepuraitę. Atsmaukęs ant pakaušio, tai puikiausiai mačiau tuos jo rudus plaukus. Tokie morkiniai rudukai paprastai labai anksti praplinka, žinote. Bet jam, vargšiukui, jau nebeteks dėl šito nuogaštauti, ar ne? Viskas taip baisiai liūdna. Na, šiaip ar taip, pačiam aikštelės gale stovėjo toks siaubingai purvinas baltas furgonas, iš jo išlipo vyriškis ir pasuko prie Frenko. Jis buvo...

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Prie to mes dar priesime, bet pirmiausia norėčiau išgirsti apie furgoną. Buvo toks be langų, tiesa?

STENHOUP. Taip.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Ar nebuvo ant jo kokių nors užrašų? Tarkime, kokio bendrovės pavadinimo ar ko nors panašaus?

STENHOUP. Ne, nieko panašaus nemačiau.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Gerai, pasikalbėkime apie jūsų matytąjį vyriškį. Jūs jį atpažinote, ponია Stenhoup?

STENHOUP. Taip, taip, žinoma. Tai buvo Teris Meitlandas. Vest Saide visi pažįsta Trenerį T. Net vidurinėje mokykloje jį vadina būtent taip. Nors ten, žinote, jis dėsto literatūrą. Mano velionis vyras iki pensijos dirbo su juo. O Treneriu T jis vadinamas dėl to, kad treniruoja Mažosios lygos komandą, o kai Mažosios lygos sezonas baigiasi, treniruoja Miesto lygos beisbolo komandą, o rudenį dar treniruoja ir mažiukus berniukus. Mažiukų lygai jie irgi turi kažkokį pavadinimą, bet neprisimenu.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Jei galėtume grįžti prie to, ką matėte antradienio vakarą...

STENHOUP. Kad ne kažin ką ir tėra pasakoti. Frenkas šnektelėjo su Treneriu T, parodė jam nutrūkusią dviračio grandinę. Treneris T linktelėjo ir atidare užpakalines furgono duris, tiesa, tas furgonas negalėjo būti jo...

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Kodėl jūs taip sakote, ponია Stenhoup?

STENHOUP. Todėl, kad jo numeris oranžinis. Negaliu pasakyti, kokios valstijos, į tolį regiu nebe taip, kaip kadaise, užtat žinau, kad Oklahomos numeriai – balti ir mėlyni. Šiaip ar taip, tame furgone nieko neįmačiau, tik tokį ilgą žalią daiktą, panašų į įrankių dėžę. Ar tai ir buvo įrankių dėžė, detektyve?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. O kas buvo toliau?

STENHOUP. Na, tai Treneris T tiesiog įkėlė Frenko dviratį į furgoną ir uždarė duris. Plekštelėjo Frenkui delnu per nugarą. O tada nuėjo prie vairuotojo pusės durelių, Frenkas nuėjo prie keleivio pusės durelių. Abu susėdo, furgonas pajudėjo ir nuvažiavo Šilkmedžių aveniu. Pamaniau, Treneris veža berniuką namo. Aišku, taip ir pamaniau. Kas daugiau galėjo ateiti į galvą? Teris Meitlandas gyvena Vest Saide beveik dvidešimt metų, turi tokią gražią šeimą, žmoną ir dvi dukrytes... gal galėčiau paimti dar vieną nosinaitę? Labai ačiū. Gal jau beveik viskas?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Taip, beveik. Ir jūsų pagalba mums nepaprastai pravers. Man rodos, prieš pat pradėdamas šitą įrašą minėjote, kad buvo maždaug trečia valanda?

STENHOUP. Buvo lygiai trys. Kai tik išstūmiau iš parduotuvės vežimaitį, išgirdau mušant rotušės laikrodį. Skubinausi namo pašerti katės.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Vadinas, berniukas, kurį matėte, tas rudaplaukis, tikrai buvo Frenkas Petersonas?

STENHOUP. Taip. Petersonai gyvena kaimynystėje, visai čia pat, už kampo. Olis pristatydavo man laikraštį. Matau tuos berniukus nuolat.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. O vyras, tas vyras, kuris įkėlė dviratį į baltąjį furgoną ir nuvažiavo kartu su Frenku Petersonu, tasai vyras buvo Terensas Meitlandas, kitaip dar vadinamas Treneriu Teriu arba Treneriu T?

STENHOUP. Taip.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Jūs dėl to visiškai tikra?

STENHOUP. O, taip.

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Labai ačiū, ponias Stenhoup.

STENHOUP. Ir kas būtų patikėjęs, kad Teris gali šitaip padaryti? Kaip manote, ar buvo ir kitų?

DETEKTYVAS ANDERSONAS. Galbūt atlikdami tyrimą mes tai išsiaiškinsime.

Kadangi visos Miesto lygos turnyro rungtynės vykdavo Estelės Barga aikštėje, – tai geriausia aikštė visoje apygardoje ir vienintelė, kurioje

įrengtas apšvietimas vakarinėms varžyboms, – šeimininkų komandos pranašumas būdavo nusprendžiamas metant monetą. Teris Meitlandas prieš rungtynes pasirinko skaičių, – kaip visada, prietaras, kurį jis dar anais neatmenamais laikais perėmė iš savo paties Miesto lygos trenerio, – skaičius ir iškrito. „Man nesvarbu, kur žaisti, aš tikrai noriu, kad mano žodis būtų paskutinis“, – visada sakydavo jis savo berniukams.

Ir šįvakar tą paskutinį žodį jam būtinai reikėjo tarti. Ėjo į pabaigą devintas kėlinys, „Lokiai“ šiame lygos pusfinalyje pirmavo vienu tašku. „Auksiniai drakonai“ nebegalėjo leisti, kad būtų išmuštas dar vienas žaidėjas, bet po žaidėją buvo visose bazėse. Keturi varžovo padavimai ne į zoną ir taip laimėta bazė, nevykęs metimas, klaida, vienas perbėgimas į namų bazę, – tai rezultata išlygintų, jei atmuštas kamuoliukas nuskrietų į tarpą taip, kad nė vienas iš gynėjų negalėtų pagauti, – jau būtų pergalė. Žiūrovų pulkas plojo delnais, trypė metalinius tribūnų suolus; pratrūko džiugiai rėkauti, kai mažylis Trevoras Maikelsas žengė į mušėjo zoną, pasiruošęs smūgiuoti iš kairės pusės. Jo šalmas buvo pats mažiausias iš visų komandos turimų, ir vis tiek smuko ant akių, Trevorui vis tekdavo jį kilstelėti. Jis nervingai siūbavo lazda.

Prieš rungtynes Teris svarstė, ar nereikėtų vaikio pakeisti kitu žaidėju, bet Trevoras, ūgtelėjęs vos colį virš penkių pėdų, traukte pritraukdavo netikslus, atmušimo zonos nesiekiančius varžovų metimus. Ir nors nebuvo iš tų, kuriems pavyksta houmraną pelnantis smūgis, vis dėlto kartais kaukstelėti kamuoliuką lazda jis sugebėdavo. Nedažnai. Retsykiais. Jei Teris jį pakeistų, vargšui berniokui visus kitus mokslo metus tektų išgyventi su šitokiu pažeminimu. Kita vertus, jei jam pavyktų smūgis ir perbėgti į pirmą bazę, šitokią sėkmę visą gyvenimą prisimintų prie alaus ar namų sodelyje su draugais dorodamas kepsninėje iščirškintus kepsnius. Teris gerai tai žinojo. Buvo patyręs savo kailiu – kadaise, neatmenamais laikais, kai beisbolas dar nebuvo žaidžiamas su aliumininėmis lazdomis.

„Lokių“ metikas – jų varžybų uždarytojas, paskutinis metikas, gebantis driokstelėti kaip iš patrankos, – loštelėjo ir sviedė kamuoliuką tiesiog viršum namų bazės centro. Trevoras suglumęs tik palydėjo pradūzgiantį kamuoliuką akimis. Teisėjas paskelbė pirmąją straiką. Žiūrovai suaimanavo.

Treneris Gevinas Frikas, Terio asistentas, nervingai vaikščiojo pirmyn atgal priešais sėdinčius ant suolo berniukus, vienoje rankoje gniauždamas lapą su skaičiuojamais taškais (kiek sykių Teris buvo

prašęs jo to nedaryti?), o įsitempusiuose XXL dydžio marškinėliuose su „Auksinių drakonų“ logotipu vos tilpo jo mažų mažiausiai XXXL dydžio pilvas.

– Tikiuosi, leisdamas mušti Trevorui nesuklydai, Teri, – tarstelėjo jis. Prakaito lašeliai ritosi jo skruostais. – Atrodo mirtinai persigandęs, o to vaiko svaidomų greitų kamuoliukų nė teniso rakete nesugebėtų atmušti.

– Nagi pažiūrėkim, kas bus, – atsakė Teris. – Nuojauta man kužda, kad bus gerai.

Nors iš tikrųjų nekuždėjo.

„Lokių“ metikas loštelėjo ir paleido skrieti dar vieną greitą kamuoliuką, bet šis kaukštelėjo į žemę priešais namų bazę. Žiūrovai pašoko ant kojų, kai Baibiras Patelis, „Drakonų“ žaidėjas, užėmęs trečiąją bazę, zigzagu įveikė kelis žingsnius namų bazės link. Bet tuoj pat visi vėl klesstelėjo ant suolų, mat kamuoliukas atšoko tiesiai gaudytojui į pirštinę. „Lokių“ gaudytojas grįžtelėjo į trečiąją bazę, ir Teris sugebėjo įskaityti jo veido išraišką net per kaukę: *Tik pamėgink, namų baziuk*. Baibiras nebebandė.

Kitas metimas buvo už zonos ribų, bet Trevoras vis tiek mostelėjo lazda.

– Išmušk jį, Fricai! – užbaubė griausmingas balsas iš viršutinės tribūnos – reikia manyti, metiko tėvas, mat vaikis staigiai kryptelėjo galvą ton pusėn. – *Išmūūūūšk jį!*

Kito metimo Trevoras nė nemėgino siekti – kamuoliukas skriejo arti, net per arti smūgio zonos, bet teisėjas paskelbė bolą, ir dabar dūsauti eilė atėjo „Lokių“ sirgaliams. Kažkas išsakė mintį, kad teisėjui praverstų stipresni akiniai. Kitas sirgalius paminėjo šunį vedlį.

Taigi, kol kas 2:2, ir Terį apniko stipri nuojauta, kad visas „Drakonų“ sezonas dabar pakibęs ant kito metimo. Arba jie žais su „Panteromis“ miesto čempionate ir eis toliau, iki valstijos lygos, o šį čempionatą jau transliuoja televizija, arba keliaus namo ir susirinks dar vieną, paskutinį kartą, į pobūvį su lauke čirškinamomis dešrelėmis Meitlandų sodelyje – tai jau buvo tapę sezono pabaigtuvių tradicija.

Grįžtelėjęs jis pažvelgė į Marsę ir mergaites, sėdinčias ten pat, kur ir visada: šezlonguose už namų bazės atitvaro. Jo dukterys iš abiejų pusių rėmė jo žmoną lyg dailutės knygų atramėlės. Visos trys mojo jam sukryžiuotais pirštais. Teris pamerkė joms akį, nusišypsojo, kilstelėjo abu nykščius, nors vis dar jautėsi nei šiaip, nei taip. Ne vien dėl žaidimo. Jau kuris laikas jis jautėsi ne visai gerai. Nevisiškai.

Marsės šypsena staiga sustingo, veidas apniuko, jame pasirodė nuostaba. Žvilgsnis nukrypo į kairę, ten link ji dūrė ir nykščiu. Pasukęs galvą Teris išvydo du miesto policininkus, žengiančius koja kojon išilgai trečiosios bazės linijos pro Barį Hulihaną, dalijantį žaidėjams patarimus.

– Pertraukėlė! – subliuvo namų plokštės teisėjas, sulaikydamas vos spėjusį loštelėti „Lokių“ metiką.

Trevoras Maikelsas pasitraukė iš atmušėjo zonos, Teriui pasirodė – su palengvėjimo išraiška veide. Staiga nutykusi minia įsistebeilijo į du farus. Vienas jų kažko graibstėsi už nugaros. Kito delnas lietė tarnybinį ginklą dėkle.

– Pasitraukit iš aikštės! – maurojo teisėjas. – Pasitraukit iš aikštės!

Trojus Ramadžas ir Tomas Jeitsas nekreipė į jį dėmesio. Nužingsniavo prie „Drakonų“ atsarginių suolelio – išduobto negilaus griovio, kuriame buvo pats suolelis, trys įrangos krepšiai ir pintinė su purvinais treniruočių kamuoliukais, – ir prisiartino tiesiai prie stovinčio Terio. Ramadžas ištraukė ranką iš užnugario – joje laikė antrankius. Juos pamąčiusi minia suūbavo – dvi dalys nuostabos, atmieštos viena dalim jaudraus smalsumo: *Ooooo*.

– Ei, vyručiai! – sušuko Gevinas, kuduliuodamas artyn (vos neišsitiesė užkliuvęs už numestos pirmosios bazės gynėjo Ričio Galanto pirštinės). – Mums čia dar reikia pabaigti rungtynes!

Jeitsas atstūmė jį purtydamas galvą. Minioje jau viešpatavo mirtina tyla. „Lokių“ gynėjai stovėjo nebe įtemptomis gynybinėmis pozomis, atsipalaidavę, kadaruojančiomis pirštinėmis ir žiūrėjo akis išpūtę. Gaudytojas nuturseno prie savo metiko, abu liko stypsoti vienas šalia kito pusiaukelėje tarp metiko kalnelio ir namų bazės.

Tą, kuris nešėsi antrankius, Teris šiek tiek pažinojo – kartu su broliu rudenį jis retsykais ateidavo pasižiūrėti Popo Vornerio lygos amerikiečių futbolo rungtynių.

– Trojau... kas čia dedasi? Kas atsitiko?

Ramadžas jo veide neįžvelgė nieko, tik pačią tikriausią nuostabą, vyriškis atrodė nuoširdžiai suglumęs. Bet, policininkas nuo praėjusio amžiaus dešimtojo dešimtmečio, Ramadžas puikiai žinojo, kad patys didžiausi bjaurybės tobulai sugeba nutaisyti išraišką *Kas, negi aš?* O šitas – išties neprilygstamas bjaurybė. Prisimindamas Andersono nurodymą (ir nejausdamas nė menkiausio vidinio pasipriešinimo), jis paskelbė griausmingu balsu, kad išgirstų visa susibūrusi minia – 1588 asmenys, kaip praneš rytojaus laikraštis:

– Terensai Meitlandai, jūs suimamas už Frenko Petersono nužudymą. Iš tribūnų vėl atsklido Ooooo, jau garsiau, suošė lyg kylantis vėjas.

Teris suraukęs antakius įsistebeilijo į Ramadžą. Žodžius jis suprato, tai buvo paprasčiausi žodžiai, sudėlioti į paprastą konstatuojamąjį sakinį, žinojo jis ir kas yra Frenkis Petersonas, ir kas jam atsitiko, bet štai žodžių *prasmė* praslydo pro šalį. Išspausti jis sugebėjo tik tiek:

– Ką? Čia koks nors pokštas?

Ir kaip tik tą akimirką *The Flint City Call* sporto fotografas spragtelėjo fotoaparato mygtuką – nuotrauka bus įdėta kitos dienos numerio pirmame puslapyje. Terio burna joje – pravira, akys išplėstos, plaukai išsipašioję iš po „Auksinių drakonų“ kepuraitės. Toje nuotraukoje jis atrodo ir nualintas, ir kaltas.

– *Ką tu pasakei?*

– Prašyčiau ištiesti rankas į priekį.

Teris žvilgtelėjo į Marsę ir savo dukteris, kurios tebesėdėjo ant savo kėdžių už vielinio atitvaro ir stebeilijo į jį su vienoda nuostaba, sustingusia veiduose. Laikas siaubui ateis vėliau. Baibiras Patelis išlipo iš trečios bazės ir pasuko atsarginių suolelio link, nusitraukė atmušęjo šalną, atidengdamas sulipusių nuo prakaito juodų plaukų stirtą. Teris matė, kad vaikio veidas persikreipęs, tuojau pasipils ašaros.

– Grįžk, kur buvai! – suriko jam Gevinas. – Rungtynės dar nesibaigė!

Tačiau Baibiras stovėjo baudos zonoje ir bliaudamas stebeilijo į Terį. Teris irgi žiūrėjo į jį, įsitikinęs (na, *beveik*), kad visa tai jam sapnuojasi. O tada Tomas Jeitsas stvėrė jį už rankų, trūktelėjo jas pirmyn taip stipriai, kad Teris neišsilaukė nežingtelėjęs į priekį. Ramadžas užsegė antrankius. Ne kokias plastiko juosteles ant riešų – pačius tikriausius, didelius ir sunkius, blizgančius vakarop krypstančioje saulėje. Ir tokiu pat gaudžiu balsu sugriaudėjo:

– Turite teisę tylėti ir neatsakinėti į klausimus, bet jei nutarsite kalbėti, viskas, ką pasakysite, galės būti teismo panaudota prieš jus. Apklausiamas turite teisę į advokatą, dabar ir vėliau. Supratote?

– Trojau... – Teris beveik negirdėjo savo paties balso. Jautėsi lyg gavęs smūgį į paširdžius, jam gniaužė kvapą. – Dėl Dievo meilės, ką visa tai reiškia?

Ramadžas jo nepaisė.

– Supratote?

Marsė priėjo prie vielinės užtvaros, įsikibo į ją pirštais, papurtė. Sara ir Greisė jai už nugaros jau verkė. Greisė – suklypusi prie Marsės šezlongo, jos pačios kėdė pargriuvusi kėpsojo ant žemės.

– Ką jūs darot?! – suriko Marsė. – O dangau, ką jūs darot? Ir kodėl čia?
– Supratote?

Teris suprato tik tiek, kad jam uždėti antrankiai ir perskaitytos jo teisės – beveik tūkstančio šešių šimtų akis išsproginusių žiūrovų, tarp kurių yra ir jo žmona bei dvi mažametės dukterys, akivaizdoje. Tai nebuvo sapnas, nebuvo netgi paprastas areštas. Tai buvo viešas pažemimas, kurio priežasčių jis nė nenumanė. Bus geriausia ilgai negaišuoti, pasistengti kuo greičiau su viskuo sutikti, o paskui nedelsiant viską išsiaiškinti. Vis dėlto, net priblokštas ir suglumęs, sugebėjo suvokti, kad dabar gyvenimas dar ilgai negrįš į prastą vėžes.

– Supratau, – tarė jis. Ir pridūrė: – Treneri Frikai, grįžk į savo vietą.

Gevinas, kuris grėsmingai artėjo prie policininkų sugniaužtais kumščiais, įkarščio raudonių išmuštu riebiu veidu, nuleido rankas ir žingtelėjo ataturpamas. Pažvelgė pro vielinį atitvarą į Marsę, gūžtelėjo masyviais pečiais, skėstelėjo putliomis rankomis.

Tokiu pat skardžiu balsu, lyg miesto šauklys, skelbiantis svarbiausias savaitės naujienas Naujosios Anglijos miestelio rotušės aikštėje, Trojus Ramadžas tęsė prakalbą. Jį girdėjo net Ralfas Andersonas, kuris stovėjo atsirėmęs į automobilį be skiriamųjų ženklų. Gerai jis darbuojasi, tasis Trojus. Buvo išties šlykštu, Ralfas nujautė, ko gero, sulauksias už tai priekaištų, bet ne iš Frenkio Petersono tėvų. Ne, tikrai ne iš jų.

– Jeigu neišgalite pasisamdyti advokato, jums dar prieš apklausą bus paskirtas gynėjas, jei pageidausite. Supratote?

– Taip, – atsakė Teris. – Bet suprantu ir dar kai ką. – Atsigręžęs į minią jis sušuko: – Nenumanau, kodėl jiems prireikė mane suimti! Trenerį iki rungtynių pabaigos pavaduos Gevinas Frikas! – Ir, lyg pavėluotai būtų šovusi į galvą mintis, dar pridūrė: – Baibirai, grįžk į trečiąją, ir neužmiršk, kad bėgti turi baudos zonoje.

Kažkas supliaukšėjo delnais, bet tiek jų ir tebuvo – vos keli pliaukštelėjimai. Vėl užkaukė gerkliūgas iš tribūnų:

– *Ką, sakei, jis padarė?*

O minia, atsakydama į klausimą, suošė du žodžius, tuos pačius, kurie netrukus aidės per Vest Saidą ir visą miestą: Frenko Petersono vardą ir pavardę.

Sugriebęs Terį už alkūnės, Jeitsas suskato tempti jį link užkandžių kiosko, už kurio plytėjo automobilių aikštelė.

– Pamokslauti minioms galėsi vėliau, Meitlandai. Dabar keliauji tiesiai į kalėjimą. Ir žinai ką? Mes šioje valstijoje turime adatą, kartais ir panaudojame. Bet tu juk mokytojas, tiesa? Reikia manyti, ir pats žinai.

Nespėjus jiems nutolti nuo atsarginių suolelio nė kokių dvidešimties žingsnių, juos pasivijo Marsė Meitland ir stvėrė Tomą Jeitsą už alkūnės.

– Dėl Dievo meilės, kaip manot, ką čia darot?

Jeitsas nusipurtė jos pirštus, o kai ji bandė pastverti už rankos vyrą, Trojus Ramadžas ją atstūmė, švelniai, bet tvirtai. Apkvaitysi ji kokią akimirką stovėjo kaip įbesta, paskui akis užkliuvo už Ralfą Andersono, ateinančio pasitikti įtariamąjį suėmusių pareigūnų. Ralfą ji pažinojo iš Mažosios lygos, Derekas Andersonas žaidė dar Terio vaikų komandoje, „Gerald’s Fine Groceries“ remiamuose „Liūtuose“. Ralfas, savaime aišku, negalėjo lankytis visose rungtyne, bet kai tik pavykdavo ištrūkti, visada ateidavo. Anuomet jis buvo uniformuotas pareigūnas, Teris dar pasveikino Ralfą elektroniniu paštu, kai tas sulaukė paaukštinimo ir tapo detektyvu. Marsė tekina pasileido jo pusėn, mikliai mindama žolę kojomis, apautomis senaisiais sportiniais bateliais – visada juos audavosi eidama žiūrėti Terio treniruojamos komandos rungtynių, tvirtino, kad tie bateliai neša sėkmę.

– Ralfai! – sušuko. – Kas čia dedasi? Tai kažkokia klaida!

– Deja, ne, – atsakė Ralfas.

Ši prievolė jam visai nepatiko, nes jam patiko Marsė. Kita vertus, jam visada patiko ir Teris – tas žmogus pakeitė Dereko gyvenimą tikriausiai visai nedaug, padėjo vaikiui įgyti tik trupinėlių pasitikėjimo savimi, bet kai tau vienuolika metų, ir trupinėlis pasitikėjimo savimi yra didelis dalykas. Buvo ir dar kai kas. Marsė juk galėjo žinoti, kas iš tikrųjų yra jos vyras, net jei pati neleido tam žinojimui pasiekti sąmoningo lygmens. Meitlandų santuoka truko ilgai, o tokie košmarai kaip Petersonų berniuko nužudymas neatsiranda iš tyro oro. Visada būna tokių dalykų priešistorė, bjaurastis tvenkiasi, kaupiasi pamažu.

– Tau reikia grįžti namo, Marse. Tuojau pat. Mergaites tikriausiai norėtum palikti pas kokią draugę, nes namuose tavęs lauks policija.

Ji tik nužvelgė jį nieko nesuprasdama.

Jiems už nugarų kaukštelėjo: aliumininė lazda pataikė į kamuoliuką, bet suskardėję džugūs šauksmai buvo labai jau kuklūs – žiūrovai vis dar buvo priblokšti, juos labiau domino ką tik regėti įvykiai, nebe aiškėje tebevykstančios rungtyinės. O gaila, na, bent šiek tiek. Mat Trevoras Maikelsas ką tik tvojo į kamuoliuką stipriau nei bet kada gyvenime, netgi stipriau negu į tuos „balionus“, kuriuos Treneris T per treniruotes jam tyčia pamėtėdavo itin patogiai. Deja, kamuoliukas nuzvimbė tiesia linija „Lokių“ gynėjui, jam nė pašokti nereikėjo, kad sugautų.

Rungtyinės baigėsi.